

att Riksdagen måtte besluta, att den under 1888 införda tull å fartyg måtte upphävas, samt att tillämpningen deraf må fortast möjligt träda i kraft.

Stockholm den 18 januari 1890.

O. A. Brodin.

N:o 26.

Af herr J. P. Jansson i Saxhyttan, om ändrad lydelse af § 1 i förordningen i afseende på handel om lösören m. m. den 20 november 1845.

I kongl. förordningen den 20 november 1845 föreskrifves, som bekant, åtskilliga särskilda åtgärder, hvilka skola iakttagas för att lösören, hvilka sålts, men förblifva i säljarens vård, må kunna fredas från utmätning för säljarens skuld. Underlåtenhet af någon bland de sålunda föreskrifna åtgärderna medför förlust af den säkerhet, som köparen genom aftalet velat bereda sig, och den försålda egendomen kan utmätas för säljarens skuld såsom en honom fortfarande tillhörig egendom. Afsigten med dessa inskränkande föreskrifter är tydligen att skydda säljarens borgenärer mot förlust genom dylika lösöreköp.

Men i ett fall — och detta ett ganska viktigt — bereder förordningen borgenärerna intet skydd. Om nämligen säljaren försättes i konkurs, förblir en lösöreköpsafhandling gällande gent emot konkursboet, äfven om med densamma icke så förfarits som i 1845 års förordning föreskrifves. Meningarne hafva visserligen varit delade derom, huru förordningen härutinnan bör tolkas. Så har professor E. V. Nordling i

sin afhandling om lösöreköp (andra upplagan, sid. 72 och 73) bestämdt uttalat den åsigt, att konkurs i detta afseende bör anses lika som utmätning. Men i praxis har en motsatt åsigt gjort sig obetingadt gällande (se bland annat två af högsta domstolens år 1883 meddelade domar, införda i nytt juridiskt arkiv, årg. 1883, sid. 78 och sid. 164).

Då emellertid enligt min uppfattning, som äfven af erfarenheten bestyrkts, lagstiftaren har lika stor anledning att föreskrifva särskilda försigtighetsmått för att ett lösöreköp skall blifva bestående gent emot borgenärerna i säljarens konkurs, som då fråga är om egendomens freddande mot utmätning, tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen för sin del behagade antaga följande ändrade lydelse af § 1 i förordningen den 20 november 1845:

Den, som tillhandlar sig lösören, och tillåter, att desamma få i säljarens vård qvarblifva, bör så vida de skola fredas från utmätning för säljarens skuld och från att tagas i anspråk såsom tillgång i säljarens konkurs, upprätta skriftlig afhandling — — — — —
— — — — — dess protokoll företes.

Jag anhåller om remiss till lagutskottet och hemställer tillika, att utskottet ville, om min framställning vinner utskottets bifall, vidtaga den redaktionsförändring, som kan finnas behöflig.

Stockholm den 22 januari 1890.

J. P. Jansson.
